

I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme

I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
dér har jeg rod, derfra min verden går;
du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
stå mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! – Danmark, mit fædreland!

Hvor reder sommeren ved blomstersengen
mer rigt end her ned til den åbne strand?
Hvor står fuldmånen over kløverengen
så dejligt som i bøgens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Dannebrogen vajer –
Gud gav os den – Gud giv den bedste sejer! –
Dig elsker jeg! – Danmark, mit fædreland!

Engang du herre var i hele Norden,
bød over England – nu du kaldes svag;
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.
Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder –
Gud giv dig fremtid, som han gav dig minder!
Dig elsker jeg! – Danmark, mit fædreland!

Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
med vilde svaners rede,
I grønne øer, mit hjertes hjem hernede!
Dig elsker jeg! – Danmark, mit fædreland.

H.C. Andersen 1850. P. Schierbeck 1926.